

شکنجه زنان در زندانهای طالبان

نویسنده: تمنا رزمنده

زمستان ۱۴۰۲

Abstract:

The suppression of media and freedom of expression in Afghanistan, coupled with threats to the families of prisoners by the Taliban, has led to the concealment of violence and abuses endured by women prisoners under Taliban captivity. Six women, detained for various reasons such as protesting against Taliban policies, moral corruption, and theft by the Taliban, shared their experiences with an Afghan women's news agency, shedding light on the hardships faced and various forms of torture endured in Taliban prisons.

Female prisoners in Kabul, Herat, Balkh, Nimroz, and Daykundi spoke of their experiences in public prisons, security areas, and Taliban intelligence prisons, recounting instances of torture inflicted by "merciless men" and "ISIS women." In some cases, they were subjected to sexual assault, followed by threats of forced marriage or silence, and were released from prison in exchange for hefty bribes. These women prisoners detailed their accounts of various forms of torture in Taliban prisons to the Afghan women's news agency.

فهرست مطالب

۱.....	چکیده
۱.....	مقدمه
۲.....	پیشینه ی تحقیق
۲.....	اهداف تحقیق
۳.....	پرسش های تحقیق
۳.....	روش تحقیق
۳.....	یافته های تحقیق
۳.....	چرا زنان زندانی میشوند؟
۴.....	انواع خشونت با زنان در زندانهای طالبان:
۷.....	آیا زندانیان زن به عدالت دسترسی دارند؟
۷.....	صدای اعتراض وحق خواهی زنان چگونه سرکوب میشوند؟
۸.....	نتیجه گیری
۸.....	پیشنهادات
۸.....	منابع
۹.....	ضمایم

چکیده

سرکوب رسانه ها و آزادی بیان در افغانستان و تهدید خانواده های زندانیان به سکوت از سوی طالبان سبب شده است که خشونت ها و آنچه که در زندانهای طالبان بر زنان زندانی می گذرد پنهان بماند. شش زن که به دلایل مختلف چون اعتراض در برابر سیاست های طالبان، فساد اخلاقی و سرقت از سوی طالبان دستگیر و زندانی شده بودند در گفتگویی با نویسندگان از آنچه که در زندانهای طالبان تجربه کردند و خشونت هایی که متحمل شدند و انواع شکنجه صحبت کرده اند.

زنان زندانی در زندانهای کابل، هرات، بلخ، نیمروز و دایکندي از تجارب شان در زندانهای عمومی، حوزه های امنیتی و زندان استخبارات طالبان از انواع شکنجه های زنان توسط «مردان بی رحم» و «زنان داعشی» سخن زده و گفته اند در مواردی مورد تعرض جنسی قرار گرفتند و سپس به نکاح اجباری و یا سکوت تهدید شدند و در بدل هزینه های هنگفت نیز از زندان رها شدند. زنان زندانی در مورد انواع شکنجه شدن در زندانهای طالبان روایت های شان را با نویسندگان در میان گذاشتند.

مقدمه

خشونت و شکنجه و محاکمات صحرایی عملکرد شناخته شده طالبان در مناطق تحت قلمرو سلطه ی دوراول این گروه بر افغانستان بوده است.

همزمان با سقوط حکومت جمهوری اسلامی و شکل گیری جنبش های زنانه، گروه طالبان بدنبال خاموش کردن صدای اعتراض زنان بوده است و راه های مختلفی را برای سرکوب زنان و دختران معترض بکار بردند. فعالان حقوق زن که به دلیل فعالیت های مدنی و اعتراضات خیابانی زندانی شدند از برخورد های نادرست و خشونت های جسمی و روانی و شکنجه های طاقت فرسا سخن زدند.

در دو سال از سلطه ی طالبان در افغانستان زنانی زیادی به دلایل مختلف از جمله سرقت، روابط جنسی خارج از ازدواج، سازماندهی اعتراضات مدنی و غیره در زندانهای مخوف نگهداری و شکنجه شدند.

در این تحقیق زنان تجارب شان از زندانهای طالبان را به اشتراک گذاشتند که تجاربی از تعرض و شکنجه های وحشتناک که سزاوار هیچ انسانی نیست. زنان زندانی در وضعیت بد روانی بسر میبرند و اکثریت مجبور به فرار از افغانستان شدند.

پیشینه‌ی تحقیق

رسانه های مختلفی در مورد وضعیت زندانیان زن در زندانهای طالبان گزارشی منتشر کرده اند از جمله رسانه هشت صبح در ۲۵ ثور ۱۴۰۲ با نشر گزارشی گفته است که از میان ۹۰ زندانی زن در جوزجان، فاریاب و سمنگان، ۱۶ تن آنها در اثر تجاوز جنسی پی‌هم، باردار شده و در شفاخانه‌های محلی جنین شان را سقط کرده اند. در این گزارش به نقل از منابع صحی در فاریاب و سمنگان، آمده که جنین‌های این زنان در ماه‌های سوم و پنجم بارداری به دستور طالبان سقط داده شده است. هشت صبح نوشته: «یکی از زندانیان رهاشده، تأیید می‌کند که دست کم چهار زندانی زن در سمنگان در اثر تجاوز جنسی متواتر افراد طالبان، دچار بیماری شدید شده و سرانجام از سوی طالبان تیرباران شده اند.»

رسانه اندیپندنت فارسی نیز در ۱۲ اسد ۱۴۰۲ در گزارشی گفته است که شکنجه ی زنان توسط طالبان در زندانها شبیه انتقام گیری است. این رسانه به نقل از یکی از قربانیان شکنجه‌ی طالبان نوشته است که دو تن از اعضای طالبان به طرز بی‌رحمانه‌ای به او حمله کردند و با استفاده از لوله پلاستیکی و کابل به قسمت‌های حساس بدنش ضربه می‌زدند و از او می‌پرسیدند که چرا زنان دیگر را علیه طالبان بسیج می‌کند.

این زن حتی مدعی شد که افراد طالبان پستان‌هایش را با دست می‌کشیدند و به آن ضربه می‌زدند. او گفت: «حتی بدنم را نیشگون می‌گرفتند و تلاش می‌کردند لباس‌هایم را در بیاورند. هر لحظه فکر می‌کردم که قصد دارند به من تجاوز کنند.»

بدین ترتیب روزنامه اطلاعات روز در ۱۳ ثور ۱۴۰۲ در گزارشی گفته است که زندانیان در زندانهای طالبان با شوک برقی و شلاق شکنجه میشوند. در گزارش همچنان آمده است که طالبان بر آلت‌های تناسلی زندانیان با سوزن می‌زنند تا آنها را از حالت بیهوشی بیرون کنند. در این گزارش همچنان گفته شده است که بر زنان زیادی در زندانهای طالبان تجاوز صورت گرفته است.

اهداف تحقیق

هدف از تحقیق حاضر بررسی وضعیت زنان در زندان‌های طالبان، نواح شکنجه و به چالش کشیدن دسترسی زندانیان به عدالت و اثبات جنایت و نقض حقوق بشر از سوی گروه طالبان است.

پرسش های تحقیق

۱: زنان چرا زندانی میشوند؟

۲: برخورد طالبان با زنان زندانی چگونه است و زنان با کدام روشها شکنجه می‌شوند؟

۳: آیا اشخاص زندانی در زندانهای طالبان به عدالت دسترسی دارند؟

۵: صدای اعتراض و حق خواهی زنان چگونه سرکوب میشود؟

روش تحقیق

برای دسترسی به روایت های مستند زنان از زندانهای طالبان با شش زنی که تجربه زندان طالبان را داشتند مصاحبه صورت گرفته است.

یافته های تحقیق

نویسنده در گفتگوی با زنانی که تجربه زندان طالبان را دراند دریافته است که زنان با روشهای مختلف و وحشت ناکی در زندانهای طالبان مورد شکنجه و تعرض و خشونت های فیزیکی و روانی قرار میگیرند. زنانی قربانی خشونت و شکنجه طالبان گفته اند که هیچ زنی زندانی به وکیل مدافع دسترسی ندارد و سیستم محاکمهی طالبان کاملن صحرائی و ناعادلانه است.

چرا زنان زندانی میشوند؟

زنانی که از خشونت های خانوادگی رنج میبردند و تا پیگیری پرونده های شان در دادگاه درخانه های امن بسر میبردند نخستین زنان زندانی در زندانهای طالبان بودند که با فروپاشی نظام جمهورییت آنان از خانه های امن به زندانها منتقل شدند. پس از آن زنان به بهانه های مختلف چون سرقت، روابط جنسی خارج از ازدواج، سرقت، فرار از منزل و اعتراضات خیابانی زندانی شدند زنانی که تجارب شان را از زندانهای طالبان با نویسنده به اشتراک گذاشتند به اتهام فساد اخلاقی، اعتراضات خیابانی و همکاری با جبهه مقاومت ملی به رهبری احمد مسعود و یکتن آنان هنگام دست فروشی در سطح شهر بی گناه دستگیر شده است.

انواع خشونت با زنان در زندانهای طالبان:

خشونت جسمی؛ شلاق، تجاوز و فشردن اندام های جنسی، فرو کردن سر در آب و سوزن زدن به بدن زنان

وسیمه کوهستانی یکی از دخترانی زندانی پیشین در کابل است که به دلیل نشر یک ویدیو از دختری به نام «آرزو کوهستانی» قربانی تجاوز جنسی طالبان در یک حوزه امنیتی، دوبار از سوی طالبان دستگیر و زندانی شده است او در مورد انواع شکنجه زنان در زندانهای طالبان میگوید که: «طالبان برای گرفتن اعتراف اجباری از من با سوزن به پشت پاها و دست هایم میزدند و انگشت های پاهایم را کشیده بودند و سپس وقتی دوباره مارا به سلول بردند تهدید به تجاوز کردند و گفتند اعتراف کن وگرنه چندین نفر همزمان ... می آییم.»

تهدید به تجاوز شنیع ترین تجربه وسیمه از زندان طالبان نیست او می گوید: «افراد طالبان از نگهبان گرفته تا مسوولان ادارات شان از زنان زندانی به عنوان یک برده جنسی استفاده می کنند. بعد از تهدید به تجاوز ناوقت یک شب یکی از نگهبانان طالبان بسیار به شتاب وارد سلولم شد من و آرزو کوهستانی در سلول بودیم پیش چشمانم بر او تجاوز کرد و قبلا هم بر او تجاوز گروهی کرده بودند. بعد از آرزو سمت من آمد من درحالیکه از ترس میلرزیدم خودم را بر پاهایش انداخته و به التماس افتادم که بر من تجاوز نکن من باکره ام اما او قناعت نکرد و برای اطمینان بر من تعرض کرد و اندام های خصوصی بدنم را درحالیکه چراغ دستی می انداخت بررسی کرد.»

وسیمه کوهستانی پس از رهایی از زندان به دلیل شرایط روانی نامناسب و طرد شدن از خانواده اش مدت دو سال است که در یک کشور سومی بسر میبرد و به دنبال پناهنده شدن در یک کشور امن است.

نون... اسم مستعار یک زن دیگر که به دلیل شرکت در اعتراضات مدنی از سوی طالبان دستگیر شده بود نیز تعرض و تجاوز طالبان بر زنان زندانی را تایید میکند اما به دلیل شرایط روانی نامناسب حاضر نشد تجربه اش را درمیان بگذارد. او می گوید: «خداوند پای هیچ دختری را به زندان طالبان باز نکند من بعد از رهایی از آنجا تصمیم به خودکشی گرفتم و یک پاکت تابلت را یکجای خورده بودم اما نجات یافتیم.»

این زن معترض همچنان می گوید که: «زندان طالبان برای زنان آخر دنیا است اما برای طالبان و افرادش حرمسرا است.»

نون میگوید طالبان برای گرفتن اعتراف اجباری او را در تشناب کثیف زندان حبس کرده بودند.

درهمین حال شهلا(مستعار) ۱۵ ساله دختر دستفروش در یکی از محله های شهرنو کابل که از سوی طالبان بدون کدام دلیل دستگیر و زندانی شده بود به ما می گوید که یک مسوول امنیتی طالبان در بدل رهایی او از زندان از او درخواست نکاح یا ازدواج کرده بود.

او گفت: «مسوول حوزه ۱۷ امنیتی شهر کابل در زندان به دیدنم آمده بود و میگفت اگر قبول کنم که با او ازدواج میکنم مرا از زندان رها میکند.»

شهلا که پدرش را در جنگ از دست داده است با مادر و سه خواهر و برادر دیگرش در یک محله فقیر نشین شهر کابل زندگی میکند و با دستفروشی در روی جاده های شهر کابل مصارف روزانه شان را تامین میکرد اما پس از دستگیری و زندانی شدن دیگر جسارت کار کردن در روی سرک را ندارد.

تمام این زنانی که به اتهام های مختلف دستگیر و زندانی شدند می گویند شلاق زدن زنان در زندان هنگام تحقیقات و یا غیر آن یک امر عادی است و درموردی آنان به سر زنان پلاستیک انداخته و یا زیر آب می گیرند و آنان را مجبور به اعتراف اجباری می کنند.

وسیمه کوهستانی می گوید: «طالبان در حالیکه مرا به دلیل افشای تجاوز بر زنان زندانی کرده بودند اما با سرم را زیر آب کثیف می گرفتند و شبها مارا بیدار نگه میداشتند تا برایم پرونده ارتباط با جبهه مقاومت ملی به رهبری احمد مسعود بسازند.»

نسا ۳۴ ساله یک داکتر زن که به دلیل سازماندهی گردهمایی اعتراضی علیه طالبان در یکی از ولایت های شمالی دستگیر شده بود در گفتگویی با نویسنده مقاله گفته است که وی مدت یک شبانه روز در بند طالبان بود و سپس با پادرمیانی بزرگان محل رها شد اما در این مدت در یک حوزه امنیتی طالبان به جز از تجاوز جنسی از هیچ ظلم و شکنجه بر او دریغ نشده است.

این داکتر زن می گوید: «سه نفر همزمان مرا فاحشه خطاب کرده و شکنجه میکردند هر لحظه احساس میکردم بر من تجاوز میکنند آنها هنگام شکنجه اندام های جنسی ام را به قصد لذت فشار میدادند حتا بدنم را نیمه برهنه کرده بودند.»

زنانی که تجربه زندانی شدن در زندانهای طالبان را دارند معتقد اند که زندان برای افراد طالبان به حرمسرا میماند و از زنان زندانی به عنوان برده جنسی استفاده میشود اما زنان را از صحبت کردن در این مورد به سکوت و مرگ تهدید میکنند.

خشونت روانی؛ گرفتن فیلم درحالت برهنه و تهدید به اعدام و کشتن اعضای خانواده و مجازات در تشناب های زندان

گروه طالبان علاوه بر شکنجه های جسمی وحشتناک زنان از هر نوع شکنجه روانی نیز دریغ نکردند. وسیمه کوهستانی میگوید که افراد طالبان پس از شکنجه های وحشتناک تصاویری از اعضای خانواده اش را پیش چشمانش آورده و آنها را تهدید به قتل های سازماندهی شده میکردند.

«میگفتند اگر اعتراف نکنی این برادرت دریک حادثه ترافیکی میمیرد ویا مادرت سخته میکند ویا اینکه توسط افراد ناشناس تیرباران میشود.»

صدیقه(مستعار ۲۸ ساله که همراه با کودکانش از سوی طالبان دستگیر و زندانی شده است تجربه اش را از خشونت روانی طالبان در زندان میگوید که طالبان از او درحالت برهنه و درکنار دو سربازش عکس و فیلم گرفته اند و با وجودیکه بیشتر از یک سال از رهایی او از زندان طالبان میگذرد اما با پس از نشر هر مطلبی در رسانه های اجتماعی و یا مصاحبه با رسانه ها افراد استخبارات طالبان به او تذکر میدهند که مراقب حرف زدنش باشد وگرنه تصاویرش را به دست رسانه های اجتماعی نشر میکنند.

صدیقه می گوید: «درکشوری امن رسیده ام اما امنیت روانی ندارم شبی که پس از تحقیق مرا برهنه کردند و درکنار دو سرباز از من عکس و فیلم گرفتند دردناکتر از شکنجه های جسمی شان است و وقتی به تهدید به نشر آنان فکرمیکنم راهی جز خودکشی نمی بینم اما بخاطر کودکانم سکوت کرده ام.»

دستکم ازسه زن دیگر نیز درحالت برهنه اعتراف اجباری گرفته شده است تا برای ساکت نگهداشتن زنان از آن استفاده کنند.

شهلا کودک کار خیابانی که از خیابان اختطاف و زندانی شده بود نیز برهنه شدن هنگام تحقیق و اعتراف را تایید میکند و میگوید: «مرا میگفتند بخاطری از شما فیلم میگیریم که پیش ما سند باشد که شکنجه نشده اید و تمام بدن تان درعکس سالم دیده شود.»

ظاهره ۳۲ ساله که به اتهام فحشا از سوی افراد طالبان در دایکندی دستگیر و زندانی شده بود علاوه بر ضرب و شتم با شلاق مدتها در تشناب های غیرمعیاری زندان(توقیف خانه) نیز حبس شده است.

او میگوید: «من و پسرمامایم سوار بر موترسایکل بودیم و به سوی شهر میرفتیم اما طالبان مارا نامحرم گفته و متهم به فحشا و دستگیر کردند و حدود یک هفته در توقیف خانه بودیم دراین مدت برای گرفتن اعتراف اجباری علاوه بر ضرب و شتم و توهین و تحقیر مرا در یک تشناب غیرمعیاری و کثیف حبس میکردند.»

زنان زندانی به نویسندگان گفته اند که در مدتی که آنان در زندان ویا توقیف خانه های طالبان بودند هیچ نهادی نظارتی چون سازمان ملل ویا صلیب سرخ را ندیده اند که برای بررسی وضعیت زندانیان ویا نظارت از اوضاع زنان زندانی آنها را ملاقات کرده باشند. هیچ یک از این شش زن به وکیل مدافع دسترسی نداشتند و تمامی پرونده های تشکیل شده بر این زنان از سوی خانواده های شان پیش برده شده و آنان پس از تحمل انواع شکنجه های وحشتناک در بدل پرداخت پول و ضمانت از زندان رها شدند.

فعالان حقوق زن با ابراز نگرانی از وضعیت رقت بار زنان در زندانهای طالبان خواستار رسیدگی سازمانهای نظارتی از زنان و تامین دسترسی زنان به عدالت تاکید میکنند.

ظریفه یعقوبی فعال حقوق زن و زندانی پیشین طالبان میگوید: «اگر سرکوب زنان و خشونت های فجیع علیه آنان در زندانهای طالبان در سکوت سازمانهای حقوق بشری ادامه پیدا کند ممکن است دیگر هیچ زنی جسارت اعتراض و یا بلند کردن صدای اعتراض را نداشته باشد ازینرو سازمانهای حقوق بشری باید جلو شکنجه های وحشتناک زنان در زندان های طالبان را بگیرد.»

بانو یعقوبی از جهانیان میخواهد که برای تامین حقوق بشر و حقوق زنان در افغانستان درعوض تعامل با طالبان از زنان ودختران این کشور حمایت کرده صدای آنان را بشنود. طالبان در دوسال گذشته ده ها زن را به لیل سازماندهی اعتراضات خیابانی و یا شرکت در اعتراضات ضد طالبانی زندانی کردند.

آیا زندانیان زن به عدالت دسترسی دارند؟

زنان قربانی زندان و شکنجه ی طالبان درگفتگو های شان گفته اند که آنان در زمان که در زندان استخبارات و یا توقیف خانه های طالبان بسر میبردند حتا اجازه نداشته اند که خانواده های شان را ببینند و هیچ یک از این زنان به وکیل مدافع دسترسی نداشتند. آنان پس از پرداخت پول و ارایه اسناد زمین و خانه به عنوان ضمانت و امضای کاغذ های که اجازه ی خواندن آن را نداشتند رها شدند.

صدای اعتراض وحق خواهی زنان چگونه سرکوب میشوند؟

با شکل گیری جنبش های زنانه و گسترش اعتراضات خیابانی زنان در شهرکابل و چند ولایت دیگر افارد طالبان گردهمایی های اعتراضی زنان را سرکوب و معترضین زن را تحت تعقیب قرارداده و دستگیر کردند. این گروه از آغاز مبارزات زنان تاکنون ده ها زن را به دلیل شرکت در اعتراضات مدنی دستگیر کرده و به زندان انداختند و با ایجاد رعب و وحشت میان زنان معترض از اعتراضات خیابانی جلوگیری کردند. زنان معترض که دراین تحقیق

گفتگو کردند می‌گویند که طالبان هنگام تحقیقات در توقیف خانه‌ها آنان را به دلیل شکل دهی و یا شرکت در اعتراضات حتا به مرگ نیز تهدید کردند.

نتیجه گیری

زنان و دختران علاوه بر محروم شدن از کار و تحصیل به بهانه‌های مختلفی دستگیر و زندانی و در نبود یک سیستم منظم قضایی بدون دسترسی به عدالت در زندان‌ها شکنجه میشوند. زندانیان زن با خشونت‌های فیزیکی و روانی روبرو بوده و در نبود نهادهای نظارتی از اولیه‌ترین حق‌شان محروم‌اند.

زنان زندانی در زندانهای استخبارات و توقیف خانه‌های طالبان به روش‌های مختلف مورد خشونت و تعرض قرار می‌گیرند و زیر فشارهای روانی شدید قراردارند.

پیشنهادات

۱: برای دسترسی زنان و سایر زندانیان به عدالت نهادهای حقوق بشری و به خصوص سازمان ملل متحد باید مداخله کند.

۲: نهادهای بیطرف و امداد رسان چون یونما و صلیب سرخ باید از زندانهای طالبان مرتب نظارت کنند.

۳: سازمانهای بین‌المللی جلو دستگیری‌های فراقانونی زنان توسط طالبان را بگیرند.

۴: زندانیان باید حق دسترسی به وکیل مدافع را داشته باشند.

۵: صدای اعتراض زنان با زندان و شکنجه سرکوب نشود.

منابع

گفتگو با شش زن قربانی خشونت و شکنجه در زندان‌های طالبان در ولایت‌های کابل، هرات، بلخ، نیمروز و دایکندی

ضمایم

تصاویری از آثار شلاق و شکنجه بر بدن زنان که در زندانهای طالبان بسر میبردند.

